

Rettevejledning til opgave 1

1. Hvor var der værning for Anders' sagsanlæg?

Anders sagsøger Frederiksberg Kommune. Det fremgår af § 239, at kommunen har hjemting i den retskreds, hvor hovedkontoret ligger. Der er derfor værning ved Retten på Frederiksberg, hvor sagen anlægges.

§ 239 er ikke en enekompetence, og der skal derfor redegøres for andre mulige værning.

Der er tale om et kontraktforhold, og § 242 skal derfor vurderes.

§ 242, stk. 1, finder ikke anvendelse på pengekrav, jf. § 242, stk. 2. Det er dog ikke ethvert krav på et beløb, der omfattes af "pengekrav" i stk. 2. Stk. 1 finder således anvendelse på et erstatningskrav som følge af manglende naturalopfyldelse af en realforpligtelse.

Det er derfor nødvendigt nærmere at overveje, hvilken (manglende) forpligtelse Anders begrunder ophævelsen og sagsanlægget med.

Selve ophævelsen skyldes kommunens manglende levering af vinduer og døre. Denne forpligtelse er en naturalforpligtelse, der skulle opfyldes i Hjørring. Den manglende opfyldelse heraf resulterer i et krav på den manglende fortjeneste.

Der kan også argumenteres for, at kravet fra Anders hovedsageligt er et krav på betaling for udført arbejde og leverede materialer, og dette krav er et pengekrav omfattet af § 242, stk. 2. Med denne argumentation er der ikke værning i Hjørring efter § 242.

De studerende skal se problemstillingen, og argumentationen og ikke resultatet er afgørende.

Der er tale om et krav på erstatning i kontrakt, og derfor er § 243 ikke relevant at diskutere.

DCR, side 203, 212-213

2. Har Anders ret i, at retten skulle henvise kommunens krav til Sø- og Handelsretten?

Kommunen ønsker at nedlægge en påstand til selvstændig dom. Dette er omfattet af § 249, stk. 2.

Der skal derfor være værning i Danmark, eller kravet skal udspringe af samme kontrakt. Anders har værning i Hjørring, og dermed er kravet opfyldt. Kravene skal behandles efter samme processuelle regler, og dette krav er derfor også opfyldt.

Anmodningen om henvisning til Sø- og Handelsretten skal støttes på § 249, stk. 3.

En saglig kompetence for Sø- og Handelsretten skal begrundes i § 227 om principielle ansættelsesforhold mellem en arbejdsgiver og dennes ansatte. Kommunens påstand er imidlertid en anerkendelsespåstand i form af friholdelse for krav. Den vedrører således ikke opgørelsen af ansættelsesretlige krav.

Endelig bemærkes, at henvisningsadgangen efter § 249, stk. 3, er en mulighed og ikke et krav.

Der er ikke indtrådt præklusion efter § 249, stk. 4.

Det kan ikke forventes, at de studerende drøfter, om kravene udspringer af samme kontrakt.

DCR, side 168-169, 275-277.

3. Hvordan skal retten forholde sig til anmodningen fra Anders?

Anmodningen fra Anders kommer meget tæt på hovedforhandlingen. Han uploader anmodningen på sagsportalen klokken 01.00 på dagen for hovedforhandlingen. Da sagsportalen altid er åben, er anmodningen principielt fremkommet før hovedforhandlingens start. Det kan dog diskuteres, om realiteten er, at anmodningen først er fremkommet ved hovedforhandlingens begyndelse og dermed skal bedømmes efter § 363 og ikke § 358.

Kriterierne for tilladelse er efter ordlyden de samme. Der vil dog være tale om en skærpet vurdering jo tættere på, hovedforhandlingen fremsættes og endnu mere under hovedforhandlingen.

Der er tale om en påstandsforhøjelse på 100.000 kroner.

Anders indrømmer, at det er en forglemmelse, og der synes ikke at være særlige undskyldninger for, at den ikke er medtaget tidligere. Det er heller ikke tilstrækkeligt, at kommunen formentlig har set, at spærene er leveret.

Der er tale om en simpel forhøjelse. Hvis kommunen ikke vil bestride, at spærene er leveret, kan dette tale for, at kravet kan medtages uden udsættelse af hovedforhandlingen. Det afhænger dog også af, om kommunen vil bestride den beløbsmæssige opgørelse.

DCR, side 375-379.

4. Kunne Anders have kæret landsrettens tilbagevisning?

Landsretten har efter § 226, stk. 5, hjemmel til at tilbagesende sagen til byretten. Det fremgår samme sted, at afgørelsen træffes ved kendelse.

Det er mulighederne for at kære denne landsretskendelse, der skal overvejes. Det fremgår udtrykkeligt af § 392, stk. 2, at kendelsen kan kæres til Højesteret uden tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

DCR, side 181-182, 472.

Rettevejledning til opgave 2

1. Var det korrekt, at Retten i Horsens ikke udsatte sagen?

Bauhaus GmbH har anlagt sag ved retten i Hamborg den 1. april 2020 om betaling af restkøbesummen, mens Egely A/S anlægger sag ved Retten i Horsens den 6. april 2020 om erstatning for dækningskøbet. Spørgsmålet er herefter, om DF art. 29 om litis pendens finder anvendelse, hvilket skal diskuteres af den studerende.

Det er domsforordningens regler herom, der finder anvendelse, da parterne er bosiddende i hver sin medlemsstat, jf. DF art. 6. Sagen er mellem de samme parter, hvorfor det er afgørende at vurdere, om sagen har samme genstand og hviler på samme grundlag. Da sagen hviler på den samme kontrakt – og reelt er et spørgsmål om, hvorvidt Egely A/S var berettiget til at hæve, må det konstateres, at sagerne hviler på samme grundlag, jf. sag 144/86 Gubisch.

Retten i Hamborg, hvor sagen er anlagt først, har kompetence til at prøve sin egen kompetence. Det er derfor ikke afgørende for udsættelsesspørgsmålet, at Retten i Horsens (korrekt) ikke anser Retten i Hamborg for kompetent. Indtil Retten i Hamborg har taget stilling til dens egen kompetence, kan Retten i Horsens ikke behandle sagen. Som følge heraf skulle Retten i Horsens have udsat sagen.

(DCR s. 323-328)

2. Var det korrekt, at Retten i Horsens tillod fremlæggelse af begge dokumenter og indkaldelsen af professor Torkild Ingvartsson som vidne?

Bauhaus GmbH ønsker at fremlægge et juridisk responsum, der er indhentet forinden sagens anlæg. Adgangen til at fremlægge en erklæring indhentet forinden sagens anlæg, der er af teknisk, økonomisk eller lignende karakter, er reguleret i rpl § 341a. Et juridisk responsum er ikke et bevis og dermed ikke omfattet af § 341a, stk. 1, jf. stk. 2.

I sagen er der imidlertid tale om et dokument, der både vedrører dansk og tysk ret, og det kan diskuteres, om erklæringen - i hvert fald for den del der vedrører tysk ret - er omfattet af § 341a, jf. U2011.479H, men dog formentlig anderledes U2018.2830H. Diskussionen, og ikke resultatet er afgørende. Sidstnævnte afgørelse fremgår ikke af pensum.

Tillades erklæringen fremlagt som bevis, kan prof. Torkild Ingvartsson indkaldes som sagkyndigt vidne, men alene med henblik på at uddybe erklæringen, jf. U2008.2193H.

Egely A/S ønsker at fremlægge et dokument, der er indhentet ensidigt *efter* sagens anlæg. En sådan kan som hovedregel ikke fremlægges. Såfremt erklæringen (fsva. tysk ret) fra Bauhaus GmbH er tilladt fremsat, følger det af rpl § 341 a, stk. 1, 2. pkt., at Egely A/S må fremlægge en tilsvarende moderklæring, da det ikke har været muligt for Egely A/S at indhente moderklæringen forinden sagsanlægget.

(DCR, s. 548-550)

3. Var det korrekt, at Retten i Horsens afsagde dom efter Egely A/S' påstand den 3. august 2020?

Retten i Horsens har afsagt udeblivelsesdom, da hr. Graff, som er partsrepræsentant for sagsøgte i sagen, ikke mødte op til hovedforhandlingen. Udgangspunktet er, at retten kan afsige udeblivelsesdom, såfremt sagsøgte ikke møder til hovedforhandlingen, jf. rpl § 362, stk. 1, jf. § 360, stk. 3, med mindre betingelserne i rpl § 360, stk. 7 er opfyldt.

Imidlertid er Bauhaus GmbH repræsenteret ved advokat, jf. rpl § 260 og § 263, og sagsøgte er dermed ikke udeblevet.

Hr. Graff er indkaldt af modparten og er derfor forpligtet til at afgive forklaring, jf. rpl § 302. Sanktionen for ikke at møde op er dog alene processuel skadevirkning, jf. rpl § 344, stk. 2. Retten har derfor heller ikke af denne årsag grundlag for at afsige udeblivelsesdom.

(DCR s. 63 og 379 og 514)

4. Hvilke muligheder har Bauhaus GmbH for at få ændret dommen af 3. august 2020?

Der er afsagt en (forkert) udeblivelsesdom over Bauhaus GmbH. En sådan udeblivelsesdom kan som udgangspunkt genoptages, jf. rpl § 367. Dette gælder tillige, selvom udeblivelsesdommen er foretaget på forkert grundlag, jf. U2007.2023Ø.

Herudover må det overvejes, om sagen tillige kan ankes, jf. rpl § 369, stk. 4. Der er tale om, at retten har begået en sagsbehandlingsfejl, idet sagsøgte var repræsenteret ved advokat. Det må derfor også være muligt for Bauhaus GmbH at anke sagen.

Hvis den studerende behandler anvendelse af rpl § 222, skal dette afvises, idet rpl § 222 vedrører procesledende kendelser og beslutninger. I sagen har retten afsagt dom, og bestemmelsen finder derfor ikke anvendelse.